

Be daring, darling

Nieuwe jurk, nieuw begin

“Ik heb het gevonden, madame Jeanne! Wat denkt u van dit model?” De verkoopster hield trots een zwarte fluwelen jurk omhoog. De knoopjes van de hooggesloten kraag liepen helemaal tot aan de keel, klaar om hun toekomstige eigenares de adem te benemen.

Jeanne stond aan de andere kant van de boetiek. Ze staaarde dromerig door het etalageraam, dat uitkeek op de Grote Markt van Hasselt. Haar hoge hakken had ze uitgeschopt. Het zachte, kamerbrede tapijt kriebelde haar voetzolen.

De verkoopster wierp een korte blik op de dure pumps, die verspreid lagen over het tapijt. “Madame Jeanne?” vroeg ze voorzichtig. “Zou deze jurk u kunnen bekoren?”

Jeanne draaide zich om. “Ze is zwart. En zwaar”, merkte ze droog op.

“Jazeker, maar ik dacht, ahum, in uw huidige situatie ...”

“Irène, ik voel me goed. Heel goed, zelfs”, onderbrak Jeanne haar. “Ja, ik heb verdriet om Guillaume. Mijn lieve man is veel te vroeg gestorven door die rotkanker. Wekenlang heb ik de ogen uit mijn kop gehuild, maar nu is het genoeg. We moeten genieten, Irène! Zijn dood heeft me doen beseffen hoe kort het leven is. *Life is not a rehearsal, enjoy it now.* Heb je ook iets fleurigers?”

De jonge verkoopster begreep geen woord Engels, maar ze snapte wel dat de zwarte jurk geen kans maakte bij de weduwe van Guillaume

Fryns. De eigenaar van de bekende Hasseltse distilleerderij was anderhalve maand geleden op 41-jarige leeftijd gestorven, na een slepende ziekte. Sinds de begrafenis had Jeanne Fryns zich verschanst in hun statige herenhuis om de hoek. Het uitje naar de boetiek was haar eerste verschijning in het openbaar.

“Kijk hier, dit lijkt me wel iets voor u!” Irène haastte zich naar het rek met wollen jurken en trok er een gebloemd exemplaar uit.

“Nee, niet zo’n ouderwets braaf winterkleed, lieverd. Ik ben 32, geen 62!” grijnsde Jeanne. “Vertel me liever wat jij, een 18-jarige meid, zou dragen op een zwoel strandfeestje op vakantie. Zoiets wil ik namelijk ook.”

Er ontsnapte Irène een giechel en ze sloeg snel een hand voor haar mond. Haar bazin mocht niet weten dat ze soms wat losjes omging met het deftige clientèle. Als onervaren verkoopster moest ze zich in een onderdanige rol schikken. Maar Jeanne behandelde haar altijd op een frisse, ontspannen manier. Het klikte tussen de jonge winkeljuffrouw en de rijke ondernemersvrouw.

“Wel, voor mezelf zou ik dit kiezen.” Irène liep naar een uithoek van de winkel en haalde een zwierige cocktailjurk tevoorschijn, met een grote bloemenprint en laag uitgesneden rug. “En dan dit erbij.” Ze legde een paar gouden sandaaltjes op de toonbank.

Jeannes ogen begonnen te schitteren. Ze liep op haar blote voeten naar het pashokje en ritste een

minuut later het gordijn weer open. Irène was vol bewondering. “U ziet er stralend uit, madame Jeanne! De jurk en de sandaaltjes zitten u als gegoten.” De glamoureuze Jeanne was altijd een soort rolmodel geweest voor Irène, maar nu nog meer.

“Ik voel me ook stralen, Irène! Die cocktailjurk doet wonderen voor mijn humeur. Schenk me maar een cocktail in, nu ik er toch op gekleed ben. Een Negroni, zoals mijn lieve Guillaume ze zo goed kon maken. En vergeet jezelf niet.”

Een knetterend genstertje

Terwijl Irène in het keukentje met twee glazen rammelde, ging Jeanne weer aan het etalageraam staan. De grijze kasseien op het marktplein blonken nog na van de regen. Plots klakte er een paardenkoets voorbij. De koetsier zag Jeanne in de etalage staan en hief eerbiedig zijn hoed op, waardoor zijn blonde krullen alle kanten op sprongen. Net voor hij weer uit beeld verdween, gaf hij haar een snelle knipoog. Jeanne schoot in de lach en tuitte speels haar rode lippen. Wat een leuke kerel was die Adriaan toch. Grappig, guitig en onbezonnen. Hij werkte als koetsier voor de distilleerderij en elk jaar tijdens de Jeneverfeesten hadden ze de grootste lol met elkaar. Ze dansten weleens samen de lindy hop of de charleston op de houten dansvloer in de feesttent. Aan de zijkant van de dansvloer keek Guillaume dan glimlachend toe, genietend van een likeurtje van zijn eigen stokerij. Guillaume Fryns was niet zo'n danser, maar hij gunde zijn vrouw haar folietjes.

Zoals steeds voelde Jeanne een steekje door haar hart gaan als ze aan haar grote liefde dacht. Maar voor het eerst sinds zijn dood vonkte er ook een genstertje in haar binnenste. Ze werd opeens overspoeld door een warm gevoel van dankbaarheid voor de vijf jaar die ze samen hadden doorgebracht. Smoorverliefd waren ze geweest, van de eerste dag tot de laatste. Hij bewonderde haar zelfzekere charmes en mysterieuze kantjes. Zij viel voor

zijn gedrevenheid en sterke ondernemerslust. Guillaume had samen met zijn broer Jules de kleine stokerij van hun ouders uitgebouwd tot een bloeiend bedrijf. Maar hij was altijd aan het werk en dat had er volgens Jeanne voor gezorgd dat hij ziek was geworden. Ja, dat wist ze wel zeker. Rotkanker.

In een opwelling scheurde Jeanne het prijskaartje van de cocktailjurk af. Die prachtige bloemenstof hoefde niet terug in een doos te verdwijnen, Jeanne ging het kleedje gewoon aanhouden. En die gouden sandaaltjes ook. Ze voelde hoe het genstertje in haar binnenste harder begon te knetteren. Ze was 32, kinderloos en weduwe, maar ze ging de rest van haar dagen niet in een zwart fluwelen harnas doorbrengen. Met knoopjes tot op keelhoogte. Nee, ze ging van haar leven genieten!

“Madame Jeanne, uw Negroni is klaar”, klonk het fijne stemmetje van Irène. De ijsblokjes tinkelden tegen het glas. Jeanne bracht het drankje naar haar lippen en proefde een krachtige mix van jenever, huisgemaakte bitters en zachtkruidige vermouthe. De Negroni prikkelde niet alleen haar smaakpapillen, maar ook haar verbeelding. Wat als ze nu eens haar leven zou omgooien?

Naast haar begon de 18-jarige verkoopster luid te hoesten. “Die cocktail is ontzettend lekker, madame Jeanne, maar ik ben geen bittere smaken gewend ...”

Jeanne voelde de vonken en gensters nu door heel haar lijf schieten. Het leek alsof haar lichaam na zeven dorre weken uit een diepe winterslaap ontwaakte. Ze viste het schijfje pompelmoes uit de Negroni en stak het tussen haar roodgestifte lippen. “Irène, ik vertrek. En wel voorgoed!”, riep ze uit. “Ik ga de zon opzoeken, het licht, het zuiden!”

“Maar Madame Jeanne, wat bedoelt u in hemelsnaam?”

“Madame Jeanne is niet meer, Irène. Noem me voortaan maar ... Lady Jane. Ja, vanaf nu is het Lady Jane. Het ga je goed, lieve schat van me. Tot nooit meer!” Lady Jane nam een stapeltje

bankbiljetten uit haar handtas en duwde ze in de handen van de verbouwereerde verkoopster. “De helft van het geld is voor de jurk en de schoenen. De andere helft is voor jou. Vaarwel, en maak iets van je leven!” Lady Jane zette haar lege Negroni-glas met een luide tik op de toonbank. Ze stapte op Irène af en gaf haar een spontane knuffel. “Be daring, darling”, fluisterde ze in haar oor. Toen fladderde ze de winkel uit.

Op naar de zon

Irène bleef stomverbaasd achter in de boetiek. Met in haar ene hand een halflege Negroni en in haar andere hand een stapeltje bankbiljetten. Ze begreep nog altijd geen Engels, maar ze snapte heel goed wat Lady Jane haar zonet had ingefluisterd. *Durf te doen wat je hart jou ingeeft, niet wat anderen van jou verwachten.* Irène werkte graag in de winkel, maar zou ze toch niet voor een volwaardige modeopleiding durven gaan? Zoals haar grote voorbeeld Coco Chanel, die tegenwoordig zoveel furore maakte in de damesbladen ...?

Buiten wandelde Lady Jane in haar elegante sandaaltjes het marktplein over. Na enkele stappen trok ze toch haar bontjas aan over haar zomerse cocktailjurk. Brrr, dat koude voorjaarsweer ... De wolken dreven langzaam

weg en een waterig middagzonnetje kietelde haar wangen. Maar Lady Jane wilde geen aarzelend gekietel, ze wilde vuur! Brandende zon op haar huid! Even kolkend als de Negroni die ze zonet had gedronken!

Lady Jane versnelde haar pas, naar het herenhuis om de hoek waar ze al die jaren met Guillaume had gewoond. Het leek alsof een onzichtbare kracht haar vooruitduwde, het bordes op, de dubbele deur door, via de eikenhouten wenteltrap naar de slaapkamer. Het inwendige vuur stuwde haar naar kasten en lades, naar de kleine leren reistas onder het bed. Ze grabbelde wat kleren en schoenen bij elkaar, haar mooiste zonnebril, favoriete lippenstift en lievelingsparfum, een paar tijdschriften, de opengeslagen roman die op haar nachtkastje lag, de portemonnee met de rolletjes bankbiljetten, haar paspoort. Meer had ze niet nodig om een nieuw leven te beginnen, ver weg in het zuiden. Ze wist zelfs al precies waar ze heen zou gaan.

Gehaast deed Lady Jane de deur van het grote huis achter zich op slot. De sleutel stak ze in de brievenbus van de bureu, want die zou ze nooit meer nodig hebben. Na een laatste blik op de barokke voorgevel begon ze te wandelen in de richting van het station van Hasselt. *Be daring, darling*, sprak ze zichzelf moed in. Op naar de zon. Een badpak kocht ze ter plaatse wel.

Ben je benieuwd naar het volgende hoofdstuk?

[Download het hier](#) en ontdek hoe het avontuur van Lady Jane en Irène afloopt.